

παρουσιασθῶσιν αἰθις οἱ αὐτοὶ κακοὶ ὑγιεινοὶ ὄροι, τοῦθ' ὕπερ δὲν εἶνε ἀδύνατον ἐν πόλει ἥτις μετὰ τοῦ Πειραιῶς παρουσιάζει ἤδη πληθυσμὸν ὑπερεκατοντακισχιλίων κατοίκων, ὧν ὁ ἀριθμὸς συνεχῶς αὐξάνει. Ἐν πόλει μάλιστα ἐν ἣ τὸ θέρος παρουσιάζει ἐνίοτε ἔκτακτα καὶ παρατεταμένα θάληπη, τοιοῦτος κίνδυνος εἶνε πάντοτε ἐπικείμενος ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ ἐπικρατοῦσα παραμέλησις τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς. «Αἱ Ἀθηναίαι, ἔλεγεν ἡμῖν ἐσχάτως πολυπείρους ἰατρός, ἔνεκα τῆς τοπογραφικῆς αὐτῶν θέσεως καὶ τῶν συχνάκις πνιόντων σφοδρῶν ἀνέμων εὐρίσκονται ὑπὸ κλιματικὴν ἐποψιν εἰς ἐκτάκτως καλοὺς ὑγιεινοὺς ὄρους. Ἄλλ' οἱ ὄροι οὗτοι δὲν δύνανται νὰ ἐξουδετερώσωσι τοὺς κινδύνους τοὺς δυναμένους νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων ὑγιεινῶν μέτρων. Διὰ τοῦτο ὅπως ἔχει ἡ παρ' ἡμῖν ἀκαθαρσία ἀπειλούμεθα πάντοτε ὑπὸ σπουδαίας τινὸς ἐπιδημίας.»

Πάντες συναισθανόμεθα τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τούτων τοῦ πολυπείρου ἰατροῦ. Ἄλλ' ὅμως ἡ παροῦσα γενεὰ ἀδυνατεῖ φαίνεται νὰ πράξῃ τὰ δεόντα. Ὅταν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι ἐντὸς πεντηκονταετίας ἀνηγέρθησαν ἐκ τῆς κόνης δύο πόλεις οἰαὶ αἱ Ἀθηναίαι καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ ὅτι τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ λίαν μετρίους ἐμπορικοὺς καὶ βιομηχανικοὺς ὄρους, ὀφείλομεν νὰ ἐκτιμήσωμεν εὐλικρινῶς τὴν μέχρι τοῦδε γενομένην ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ εὐχρηθῶμεν συνάμα ὅπως ἐπιχειρήσωμεν συστηματικῶς καὶ ἀνευ ἀναβολῆς τὰ εἰς πᾶσαν πεπολιτισμένην πόλιν χρήσιμα δημόσια ἔργα.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΜΗΝΕΣ

Ἀπρίλιος

Ἐὰν οἱ τρεῖς ἑαρινοὶ μῆνες διηγωνίζοντό ποτε ἐπὶ εὐνοίᾳ ἐν τῇ κλεινῇ πόλει τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἔχων πλειοτέρας ἐλπίδας ἐπιτυχίας θὰ ἦτο βεβαίως ὁ καλὸς Ἀπρίλιος. Ὁ Μάρτιος εἶνε ὀξύχολος, ἰδιότροπος, πλήρης ἐλαττωμάτων, ἅτινα προσεγγίζουσιν αὐτὸν πρὸς τὸν πρῶτον ἀδελφὸν Φεβρουάριον, ὁ Μάιος πάλιν εἶνε θερμὸς, μονότονος, σχολαστικὸς μόνος ὁ Ἀπρίλιος, ὁ ὀρσερὸς ἀλλ' οὐχὶ καὶ ψυχρὸς, ὁ βρέχων τόσον ὅσον ἀρκεῖ διὰ νὰ ποτίσῃ τοὺς κήπους, καὶ θερμαίνων τόσον ὅσον ἀρκεῖ εἰς τὰς κάλυκας τῶν ῥόδων ἵνα διανοιγῶσι, εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν τερπνὸς ἀθηναϊκὸς μῆν, ὁ γνήσιος τῆς Ἀνοίξεως υἱός, ὁ ἔχων ὡς σύμβολα βεβαμμένα εἰς τὸ χρώμα τῆς χαρᾶς τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα καὶ τὰ ῥόδα τῶν κήπων.

* *

Ὁ ἐφετινὸς Ἀπρίλιος εἶχε καὶ τοῦτο τὸ ἰδι-

άζον, ὅτι ἐπέδειξε τάσεις φιλοδοξίας ὅπως ἀσυνήθεις. Καθ' ὃν χρόνον ἡ δάφνη, ἡ στέφουσα ποιητὰς καὶ στρατηλάτας, ἐξέπεσεν εἰς τὰ μαγευρῆα μεταβληθεῖσα εἰς ἀπλοῦν καρύκευμα τῶν ἰχθύων καὶ τοῦ βοείου κρέατος, αὐτὸς ὁ εὐλογημένος ἐζήλευσε ταύτην καὶ ὠρίσεν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του ἐκείνην ἀκριβῶς, καθ' ἣν οἱ Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοὶ κλάδος δάφνης ἐπισείοντες ἑώρταζον τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' ἡ δαφνοστεφῆς αὕτη ἀφίξις δὲν τὸν ἀπῆλλαξεν οὐδ' ἐφέτος τῶν συνήθων ψευδολογιῶν, αἵτινες κυκλοφοροῦσαι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὡς κίβδηλα νομίσματα εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ χεῖλη τῶν εὐφρολόγων, ἐπισύρουσαι κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀθώου Ἀπριλίου τὰς ἀρὰς τῶν ἀπατωμένων ἐξ εὐαρέστου τινὸς καὶ ποθητῆς εἰδήσεως, ἢ ἐμμέτρους συμβουλὰς πλήρεις συκοφαντίας ὡς τὴν ἀκόλουθον:

Τοὺς φίλους σας γιὰ τὴν ψευτιά τους
Σήμερα νὰ φοβᾶσθε μόνο·
Ταῖς φίλαις σας ἔλο τὸ χρόνο . . .
Γιατ' ἔχουμε μεσ' ἔς τὴν ματιὰ τους
Ἐντὸς λόγια τους καὶ ἔς τὰ φιλιὰ
Παντοτινὴ πρωταπριλιά.

Ἡ πολιτικὴ καθεύδει νήδυμον. Ἐναντίον τῶν φυσιολογικῶν νόμων, καθ' οὓς τὰ ἔντομα ναρκοῦνται μὲν καθ' ὄλον τὸν χειμῶνα ἀφυπνίζονται δὲ καὶ ἀναλαμβάνουσι νέαν ζωὴν κατὰ τὸ Ἑαρ, ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ, τὸ πολυτάραχον καὶ περιβομβίζον τοῦτο ἔντομον, ναρκοῦται μὲν τὸ θέρος τὸν δὲ χειμῶνα ἐξυπνᾷ. Ἐλλειπούσης δὲ τῆς Βουλῆς πᾶσα ἡ πολιτικὴ ζωὴ περιορίζεται εἰς κανονισμοὺς μισθῶν κλητήρων ἐπαρχείων ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, καὶ εἰς δημοσιεύσεις ἀγορευῶσεων κοινοβουλευτικῶν, αἵτινες τυγχάνουσιν ἐλευθέρως ἐπικοινωνίας ἀβλαβεῖς πλεον μετὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον κάθαρσιν, ἣν ὑπέστησαν ἐν σκοτεινῷ σῦρτη δημοσιογραφικῶν γραφείων.

Ὡς πρὸς τὰ Ἐξωτερικὰ αἱ μετὰ τῶν ξένων δυνάμειν φειτόνων καὶ μὴ σχέσεις τῆς Ἑλλάδος εἰσὶ φιλικώταται, τὰ δὲ περὶ ἐπαναστατῶν ἐπὶ τῶν Πυρηναίων καὶ περὶ γάμων καὶ ταξιδιῶν τῶν γερμανῶν ἡγεμονοπαίδων καὶ περὶ Αἰγύπτου τηλεγραφήματα, ἀποδέχονται οἱ κάτοικοι τοῦ ἄστεως μόνον ὡς ἀπαραιτήτων προσφάγιον τοῦ πρωϊνοῦ καφέ των, ἐν ταῖς πρώταις σελίσιν τῶν ἐφημερίδων.

* *

Τὴν μονοτονίαν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ βίου ποικίλουν κατ' Ἀπρίλιον αἱ ἐξοχικαὶ ἐκδρομαί, αἱ συνήθεις καὶ ὅπως ἰδιωτικαὶ καθ' ὁμάδας οἰκείων τελούμεναι εἰς τοὺς κήπους, τὰ χωρία καὶ τὰ σκιερὰ περὶχωρα τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ Φάληρον ἀφ' ἐτέρου, τὸ αἰώνιον αὐτὸ καὶ μονότονον Φάληρον,

τὸ ὅποιον τείνει ν' ἀπορροφήσῃ ὅλας τὰς ἐορτάς καὶ ὅλας τὰς τέρψεις τῶν Ἀθηναίων, συγκαλοῦν κατὰ συνθήειαν ἐν πάσῃ πανηγύρει ἡμέρα τὴν μερίδα τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἄμμου του, καὶ αἱ δύο μεγάλαι πανηγυρεῖς ἢ τῶν Μεγάρων, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα, καὶ ἡ τῆς Ἐλευσίνος τῇ ἐορτῇ τοῦ ἁγ. Γεωργίου, εἰς τὰς ὁποίας ἀθροοὶ μεταβαίνουν δι' ἀτμοπλοίων καὶ ἀμαζῶν οἱ Ἀθηναῖοι, ἵνα γυθῶσι τοῦ μεγάρικοῦ κονιορτοῦ καὶ θερμομετρήσωσι τὸν ἥλιον τῆς Ἐλευσίνος, θεώμενοι τὰς περικαλλεῖς καὶ χρυσοκοσμητοὺς ἀγρότιδας ἐν τῷ γραφικῷ συμπλέγματι τοῦ ἀρχαίου χοροῦ τῆς γράτας.

Ἐφέτος προσετέθησαν οἱ ἐν τῷ φαληρικῷ ἀλιπέδῳ ἵπποδρομικοὶ ἀγῶνες ἑπασχολήσαντες ἐπὶ δύο κυριακὰς μεγάλην μερίδα πληθυσμοῦ, μολονότι δὲν κατώρθωσαν ἔτι νὰ ἐγκλιματισθῶσιν οὗτοι καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς ἀλλαχοῦ, ἐξυψούμενοι εἰς εἶδος ἐθνικῆς πανηγύρειος, πλήρους θελητήρου καὶ ἐνδιαφέροντος καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' ἀπομένουσι μόνον ἀπλοῖ συναγωνισμοὶ προσωπικῆς φιλοτιμίας καὶ ἐλευθεριότητος. Ἐν τούτοις ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῶν ἀκαταβλήτων ἐνεργειῶν τῶν διοργανούντων αὐτάς, σημαντικὴ πρόοδος καὶ τελειοποίησις θὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ μέλλοντι τοῦτ' αὐτὸ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Παρασσῶν διοργανωθείσης Ἐκθέσεως ἀνθῶν καὶ φυτῶν, ἧτις ἀπομένει εἰσέτι στενὴ καὶ περιορισμένη.

* *

Ἄλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον γεγονός τοῦ λήξαντος μηνὸς διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶνε ἡ ἐγκαινισις τοῦ ἀπὸ Βώλου εἰς Λάρισαν σιδηροδρόμου, ἐπίσημως γενομένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως, ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Θεσσαλικοῦ λαοῦ, ἐορτάζοντος οὕτω λαμπρῶς διὰ γιγαντιαίου βήματος πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμόν, τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἔνωσιν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

* *

Καὶ φεύγει πάλιν ὁ Ἀπρίλιος, ὁ φαιδρὸς καὶ ἥρεμος μῆν, ἀφοῦ ἐχάρισε τὴν ζωὴν εἰς τόσα μικρὰ πτηνὰ φλυαρῶντα ἐν ταῖς φωλεαῖς, εἰς τόσα ἔντομα βόσκοντα ἐν τοῖς κήποις, ἀφοῦ κατέλιπε καὶ εἰς ἡμᾶς ὡς κληρονομίαν καὶ αὐτὰ τὰ τελευταῖά του ῥόδα, ἵνα πλέξωμεν στεφάνους καὶ κοσμήσωμεν τὰς θύρας τῶν οἰκῶν μας, ὑποδεχόμενοι τὸν εὐτυχῆ αὐτοῦ διάδοχον τὸν ἡλιερόν καὶ ῥοδοσπεφῆ Μάιον.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ:

Ὁ κ. Μ* πρὸς τὸν κ. Ν*, ὅστις διατάσσει νὰ τῷ φέρωσι δύο φιάλας καμπανίτου:

— Κάτι βλέπω ἔξω τῶρριξες σήμερα; μήπως εἶχες καμμίαν ἐξαιρετικὴν τύχην;..

— Τύχην λέγεις; Εἶνε σήμερον, ἀδελφέ, ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναίκας μου!

* *

Ἐκεῖνος: Σκληρὰ, θὰ μὲ κάμης νὰ ἀποθάνω, καὶ τότε θὰ σοῦ παρουσιάζεται τὸ πνεῦμά μου...

Ἐκεῖνη: Τὸ πνεῦμά σου; τότε λοιπὸν θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν τέλος πάντων νὰ γνωρίσω ἕνα πρᾶγμα, ποῦ εἶω; σήμερον μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀγνωστον!

* *

Ἐν βιβλιοπωλείῳ:

— Πόσο ἔχει ὁ Καζαμίας;

— Μία δραχμὴ.

Μετά τινα σκέψιν:

— Νά, πάρε ἐξήντα λεπτά καὶ δόσε μου ἕνα.

— Ὅχι!...

— Μὰ τί; τώρα πέρασαν 4 μῆνες ἀπὸ τὸ χρονο, κ' ἐκεῖνα τὰ φύλλα μοῦ εἶνε πλέον ἄχρηστα! δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὰ πληρώσω κ' ἐκεῖνα!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐὰν οἱ δόλιοι καὶ ἄτιμοι ἄνθρωποι εἶχον ἀρκοῦσαν ὀξυδέρκειαν ἵνα διδῶσι τὸ ἀληθὲς αὐτῶν συμφέρον, ἐξ ἀπαντος θὰ ἐγίνοντο ἐντιμοὶ ἂν οὐχὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ διεξάγῃσι καλλίτερον τὰς ὑποθέσεις των ἐν τῷ κόσμῳ. Οἱ τοιοῦτοι ἐκτυφλοῦνται συνήθως τοσοῦτον ὑπὸ τῆς ἰδίας πλεονεξίας καὶ τοῦ φθόνου, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ἴδωσι πέραν τοῦ ἰσίου συμφέροντος, οὔτε νὰ παρατηρήσωσι τὰς συνεπειὰς τῆς ἀνεγνωρισμένης ἀπεραιότητος ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ τὰ μέγιστα ὠφελήματα, ἅτινα ἡ καλὴ ὑπόληψις προσπορίζει ἐν τέλει εἰς τὸν ἄνθρωπον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατανάλωσις ἵππειου κρέατος ἐν Παρισίοις. — Ἐκ διατριβῆς τοῦ κ. Γ. Πιλαβίου περὶ τοῦ ἵππειου κρέατος ὡς εἶδος τροφίμου τοῦ ἀνθρώπου δημοσιευμένης ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἐταιρίας τῆς Ὑγιεινῆς μεταφέρομεν ἐνταῦθα τὰς ἐπομένους πληροφορίας:

«Τῷ 1856 τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ Ἐμπορίου, πιεζόμενον ὑπὸ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῶν παρακλήσεων τῶν ἐπιφανεστέρων ἐπιστημόνων ἀνδρῶν, συνέστησεν ἰδίαν ἐπιτροπὴν τῆς ὑγείας, εἰς ἣν ὑπέβαλε τὴν ἐξέτασιν τοῦ κρέατος, καὶ ἐξήτησεν ἵνα ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη μετὰ λεπτομερῆ ἐξέτασιν καὶ παρατήρησιν θετικῶς ἀποφανθῇ ἐὰν ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν πώλησιν τοῦ ἵππειου κρέατος εἰς τὰ δημόσια τῶν Παρισίων κρεοπωλεῖα. Ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης συνταχθεῖσα παρὰ τῶν ἱατρῶν Huzard καὶ Vernois συμπεραίνεται, ὅτι εἰ καὶ θεωρεῖ ἴσως ὑπερβολικὰ τὰ